

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟ ΚΟΥΡΤΣΙΟ

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ



Ο βράδυ εκείνο ο Τζιάκομο Λορένα χρειάσθηκε τρεις ώρες για να κάνει την τουαλέτα του. Περιποιήθηκε μ' εξαίρετική επιμέλεια το πρόσωπό του, έβασε καλλιτεχνικά το λευκό παπιγιόν του φράκου του, φόρεσε τα διαμαντένια του κουμπιά τύτuche σαν φιγουρίνι κι ύστερα άρχισε να παίρνει πόζες μπροστά στον καθρέφτη. Έπρόκειτο να παντρευθί μιά μαρκησία!...

"Α, ο Τζιάκομο Λορένα ήξερε πολύ καλά, ότι για να πετύχαι κανείς στη ζωή του πρέπει να είναι μετρημένος. Όχι υπερβολές, όχι επιδείξεις εξουπνδίας, όχι περιττές κουβέντες και φιλοφρονήσεις. Όλα με τόν καιρό τους και με το μέτρο τους. Σε μιά γεροντοκρή, παραδειγματός χάρην, ή οποία άγωνιζόταν να καλύψη τις ρυτίδες της, μπορούσε σε μιά στιγμή πάνω στη συζήτη, να τής πη: - Άλήθεια δεσποινίς, άπόψε τα μάτια σας έχουν μιά άφάντση γλυκύτητα!

Κι' ύστερα να συνεχίσει την κουβέντα του σαν να μή τής ελπε μιά φιλοφρόνησι, αλλά μιά άλήθεια, κάτι φυσικό που δέν έπρεπε να κάνει έντόπωσι. Κ' έτσι ή δύστυχη γεροντοκρή έμεινε ένθουσιασμένη και διέδιδε παντού:

"Ο σιανόρ Λορένα εινε δέ, ολάτρευτος Εινε υπερβολικά εύγενικός με τις κυρίες και τόσο διακριτικός! Εινε ένας σωστός τζέντλεμαν!

Στις άσχημες πάλι, στις άπογορευμένες και σ' όλες τις γυναίκες που είχαν χάσει την έμπιστοσύνη τους για τη ζωή, ο Τζιάκομο φρόντιζε πάντα να λή άμορφες ψευτιές, ή όποιες τούς έβιαν θάρρος και δύναμι.

- Καυμένη Τζιάκομο, τού λέγαν ειρωνικά οι φίλοι του, ποιός Θεός σε καταράσθηκε; Διαρκώς έχει όπο την προστασία σου όλα τ' άδικήμια πλάσματα της δημιουργίας. Μά δέν έχεις λοιπόν μάτια: Δέν έχεις γούστο: Τι ευχαρίστησι βρίσκεις μ' αυτά τα τέρατα και τις γρηές;

Ο Λορένα όμως χαμογελοσος αντιματικά και δέν τούς άπεκάλυπε το μυστικό του. Σάν καλός ψυχολόγος που ήταν ήξερε ότι μόνο όταν θάχε κερδίση την άγάπη των ήλικιωμένων γυναικών και των γυναικών που μισούν τον κόσμο, γιατί της περιφρόνησε, τότε μόνο θά μπορούσε να κάνει κάτι στη ζωή του. Καμιά δέν θά τον κακολογούσε και διαρκώς θά έβιδαν τις πιο καλές πληροφορίες για το άτιμό του.

Κι' αυτό μί την άλήθεια το είχε δοκιμάσει όταν άκόμη ήταν φοιτητής. Ένας τεμπέλης φοιτητής που ήξερε όλα τα νυχτερινά κέντρα και τις γυναίκες τους, χωρίς να ξέρη ούτε τούς συγγραφείς των βιβλίων της έπιστήμης του. Κάθε φορά όσάσο που είχαν εξετάσεις έτρεχε να γνώρηση τις γυναίκες των καθηγητών του, να μη στον κύκλο τους και να τούς κάνει την πιο καλή έντόπωσι. Κ' ύστερα τις παρακαλοσος να πουν δυό λόγια στους συζύγους των. Κι' εκείνες που δέν μπορούσαν να χέχασουν τις φιλοφρονήσεις του, έσπευδαν να τού κάνουν αότη τη χάρη.

Κι' ο Τζιάκομο Λορένα, χωρίς να το καταλάβη, έγινε μιά μέρα δικηγόρος. Τότε όμως τα πράγματα σκοτεινίασαν. Υπάρχουν, βλέπετε, κι' επαγγέλματα στα όποια πρέπει να είσαι ικανός για να μωρέσης να τα καταφέρεις.

Ο Τζιάκομο Λορένα, δέν ήταν φημισμένος δικηγόρος. Έπειτα μέρδευε τα λόγια του και βαριόταν να ζαλίξη τούς δικαστάς με φλυαρίες. Στηριζόταν μόνο στους νόμους. Ποτέ δέν είχε προσπαθήσει να δημιουργήσει άτμόσφαιρα συμπαθείας για τόν κατηγορούμενο. Τόν άφνε στην τύχη του. Και φυσικά, όταν αυτό έγινε γνωστό, ο Λορένα έμεινε μόνο με τη δακτυλογράφο του. Κανείς δέν τολμούσε να τού ζητήση πειά τη συμβουλή του. Και τότε άρχισαν για τόν Τζιάκομο δύσσκολες μέρες. Σιγά-σιγά όλες ή οικονομίες του εξαντλήθηκαν, λίγο δέ άκόμη και θ' άντίκρυζε τόν τρομαχτικό φάσμα της πείνας. "Α, ή δυστυχία θάταν άπαίσια. Ένοιώθη δέν έαυτό του να... ξεφτίξη σαν ένα παλιό ρούχο! Τίποτε δέν έρχόταν να τού τωνώση τόν ήθικό του. Ούτε μιά άχτίνα χαράς. Είχε καταλάβει πειά ότι βάδιζε προς τόν κρημό. "Οτι είχε πάρει την κάτω βόλτα. Τότε άποφάσισε να εξετάση ψύχραιμα τη ζωή του και να δη με ποιο τρόπο θά την συνέχιζε. Βέβαια δέν ήταν δυνατό να τρώη πάντα μιά φορά τη μέρα και, τόσο λίγο, ώστε να μη νιώθη ζαλάδες. Ούτε πάλι να φοράη διαρκώς τα ίδια κουστούμια. Κάποτε θά πάλωναν κι' αυτά και μάλιστα δέν θά

είχε καμιά έλπίδα να τά άνανεώση.

Κι' ο Τζιάκομο Λορένα, ύστερ' από μεγάλη σκέψη, άφοι μέτρησης καλά τα πράγματα, άπεφάσισε να μάθη από την άρχη την έπιστήμη του. Δυό χρόνια, δυό σωστά χρόνια εξαφανίστηκε από τόν κόσμο. Πολλοί μάλιστα τόν χέχασαν. Άλλοι πάλι τόν θεωρήσαν για πεθαμένο. Σ' αυτό όμως τόν διάστημα ο Τζιάκομο Λορένα βρήκε τόν καιρό να γίνη ένας καλός δικηγόρος. Ένας δικηγόρος-ήθοποιός. Δέν κουραζόταν πειά να λή φλυαρίες, άφνε τη φαντασία του άχαλινώθη και δέν άκουσε τις φωνές και τις διαμαρτυρίες τού δικαστηρίου. Ένωσους να σωση νό κεφάλι τού πελάτη του, άδιαφορώντας άν ήταν έννοχος.

Την πρώτη φορά που έδωσε μιά τέτοια μάχη κι' αυτοί οι δικαστάι τά έχασαν:

- Τι διάβολο έπαθε ο Λορένα, άπόρησε ο πρόεδρος. Φαίνεται ότι άρχισε να γίνεται κατεργάρης. "Οσάσο δέν μπόρεσε να μη τόν άκούση και να μη επιρρασθί από τη γνώμη του.

Κι' ο κατηγορούμενος γλύτωσε τόν κεφάλι του. Βρέθηκαν μάλιστα κι' έφημερίδες για ν' άσχοληθούν μ' αυτόν τόν νέο δικηγόρο.

Ο Τζιάκομο Λορένα δέν θαμπώθηκε άπ' αότη τη δόξα. Βάδιζε πάντα με μικρά προσεχτικά βήματα στο δρόμο της ζωής, άποφεύγοντας τις κακογλωσσίες. Είχε φροντίσει να κρώψη όλη την τραγωδία αυτόν των τελευταίων χρόνων του. Κανείς δέν είχε μαντέψει ότι ήταν φτωχός σαν τόν Ίωβ κι' ότι πολλές φορές τού είχε έβρει ο πειρασμός να πουλήση τα ρούχα του για να ζήση. Διατηρούσε όλη του την άξιοπρέπεια. Ήταν ένας Τζέντλεμαν κ' ίσως ένας γόης, άν πίστευε κανείς στα λόγια των γυναικών.

Κι' έτσι μ' αυτές τις έπιτυχίες ή φτώχεια που τόν άπειλοσος έπαψε πειά να τόν έννοχλή. Τώρα είχε ένα πολú άμορφο γραφείο, δυό δακτυλογράφους και μιά άξιοθαύμαστη βιβλιοθήκη που την είχε διαβάσει προσεχτικά. Δέν ήταν λοιπόν άνάγκη να στενωγοριέται. Είχε κερδίσει τόν δύσκολο παιγνίδι της ζωής. Από δώ και πέρα θά μπορούσε πειά να θησαυρίξη εις βάρος των ανθρώπων που κάνουν άδικήματα. Κ' ήταν ήσυχος για τόν μέλλον του, γιατί, ποτέ δέν τελειώνουν αυτές ή Ιστορίες. Πάντα υπάρχουν λαποδούσες και εγκλήματα.

Μά ο Τζιάκομο Λορένα έρχόντουσαν στιγμές που αισθανόταν ότι κουραζόταν. Το βράδυ προπάντων ή μοναχία τού πλήγωνε την καρδιά. Η έφημερες φίλες του δέν τόν ένχαριστοσσαν. Καταλάβαινε ότι και ή ίδιες δέν πίστευαν τούς άρκους τους κι' ότι ήξεραν πολú καλά ότι ο φλογερός έρωσ τους θά διαρκούσε λίγα βράδια.

Σ' αυτές τις στιγμές τόν έπιασε μιά τρομερή μελαγχολία. "Ενοιώθη ότι είχε έρθει και γι' αυτόν ο καιρός να παντρευθί. Να δέν θά ήταν καθόλου άσχημο να εύρισκε μιά νόστιμη γυναικούλα που θά τόν άγαπούσε και θά περιμενε μ' άνυπόκριτη λαχάρα τόν έρχόμο του. Και γι' αού-αού αότη ή σκέψη τού έγινε ή μοναδική άποαόλησή του. Έφαγνε διαρκώς να βρη τόν κατάλληλο πρόσωπο μέσα στον κύκλο των γνωριμιών του.

Κουράσθηκε πολú για να τή βρη. Άλλά την βρήκε τέλος. Ήταν μιά ήσυχη και συμπαθητική νέα που τ' όνομά της δέν γραφόταν στην κομική στήλη των έφημερίδων. Ήταν έν' άσημο και τρυφερό πλάσμα κατάλληλο για σύζυγο. Ο πατέρας της ήταν ένας άγαθός κτηματίας, θητικός και δίχως προσποιήσεις. Είχε δώσει στην κόρη του όχι μόνο τόν ήρόφωσι μιάς πλούσιας νέας, αλλά και μιάς καλής νοικοκυράς. Έκείνο μόνο που δέν είχε κατορθώσει να της θεραπεύσει ήταν ο αισθητισμός της. Η Άλμπερτα, ήταν πολú ρωμαντική. Από την ήμέρα που γνώρησε τόν Τζιάκομο ως την ώρα που εκεί κοντά στο πιάνο τού σαλονιού άκουσε την πρότασι που τής έκανε να γίνη γυναίκα του δέν έπαψε να πλάθει χρυσά όνειρα.

Μά τα πράγματα, μόλις μαθεύτηκε ο γάμος τού Λορένα, έπαψαν να εινε άμορφα. Όλες ή γυναίκες που είχε φλερτάρει, όλες ή γερντοκόρες κι' ή κυρίες που τούς είχε πετ ένα τρυφερό λόγο δέν τού συγχώρεσαν ποτέ αότη την άδιακρισία του. "Οχι ο Λορένα έν έπρεπε να παντρευθί. Έπρεπε να μείνη τρυφερός φίλος τους. Και για να τόν εκδικηθούν άρχισαν να τόν κακολογούνη.

Κ' ήταν τόσο φαρμακερή ή κακογλωσσία τους, ώστε ύστερα από ένα χρόνο τόν χόρισαν!

Τώρα τόν είχαν πάλι δικό τους. Κι' ο Τζιάκομο Λορένα κάθε βράδι (Η συνέχεια εις την σελίδα 2067)



## ΤΟ ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2026)

και την Φραγκίσκη. Ή τελευταία της φωτογραφία την έδειχνε άδυνατισμένη και μαραμμένη. Και ο Λωράν, βλέποντάς την, σκεφτόταν την υπέροχη νέα που είχε αγαπήσει άλλοτε... Θά είχε μεταβληθῆ τάχα σ' αὐτό τὸ σκιάχτρο ἂν είχε κολληθεῖ τότε νὰ τὴν κάνει δική του ;

Συχνά, ὁ Μωράν ἄνοιγε ἕνα μεγάλο κουτί και κύτταζε ἕνα σπασμένο κλαδί πασχαλιάς πὸ φύλαγε μέσα σ' αὐτό... Μιά μέρα ἡ γυναίκα του τὸν βρήκε ξαφνικά τὴν ὥρα πὸ ἄνοιγε τὸ κουτί και κύτταζε ἑκατακίτος τὸ περιεχόμενό του...

— Θά ἦθελα νὰ μάθω, τοῦ εἶπε τί σοῦ θυμίζει αὐτό ;

Ὁ Μωράν κύτταζε τὴ γυναίκα του, μὲ τὸ πάχος τῆς και μὲ τὴν ἔκφραση τῆς πὸ τὴν ἔδειχνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ της.

Ποῦ εἶχαν λοιπὸν καταλήξει τὰ ὄνειρά του, τὰ ἰδανικά του ;... Σ' αὐτὴ τὴ νοικοκυρά !

Ἀνάσανε βαθεῖα τις εὐωδίες τῶν ἀνθισμένων πασχαλιῶν, πούμπαιναν ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Κι' αὐτὴ ἡ εὐωδία τοῦ ξανάφερε στὴ μνήμη του γλυκεῖες τρελλές ἀναμνήσεις...

Προσπαθοῦσε ν' ἀναπαράσῃ τὴ Φραγκίσκη, εἶται ὅπως ἦταν ἄλλοτε...

— Αὐτὸ τὸ κλαδί, ἀποκρίθηκε στὴ γυναίκα του, ἦταν ἄλλοτε ζωντανὸ, μοσκοβολημένο, γεμάτο λουλούδια... Καὶ νὰ πὸ κατάντησε !

— Τί σοῦ θυμίζει ; ἐπέμενε ἐκείνη.

— Τὴν πιὸ τίμια πράξι τῆς ζωῆς μου, μιὰ πράξι γυναικὰ κ' εὐγενική.

Καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα μίσους στὴ γυναίκα του, ἐπρόσθεσε :

— Μιὰ πράξι γυναικὰ, γιὰ τὴν ὁπία μεναοῦ ὡστόσο κα-θημερινῶς !

EDMOND JALOUX

## Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2050)

ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μας.

— Τότε πρέπει νὰ τῆς γράψετε.

— Ἀκριβῶς Μά μιὰ ἐπιστολὴ τέτοια θά εἶνε ἱστορική γιὰ τὴ ζωὴ μας... Θά μείνῃ στὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας... Γι' αὐτὸ θά ἦθελα νὰ εἶνε μιὰ ἐπιστολὴ μὲ ὕφος, γραμμένη σὲ ὄρατα πρόφα, σωστὸ μικρὸ ἀριστοῦργημα... Χωρὶς ἀσυναξίες κ' ἀνορθογραφίες...

Κι' ὁ Μπριωμόν ἐπρόσθεσε γελώντας :

— Μά, ἄλλοιμονο ! δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτοῦ μου καθόλου ἱκανὸ γιὰ νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἀριστοῦργημα.

Ὁ Ντελόρμ ἔσκασε στὰ γέλια. Κι' ὁ νέος, παίρνοντας θάρρος, φώναξε κατειθουσιασμένως :

— Θέλετε νὰ τὴ γράψετε σεῖς ; Ὡ ! τί εὐτυχία !... Γράψετε... γράψετε ἀμέσως...

— Ὁ Ζοζὲφ Ντελόρμ, γελώντας πάντα μὲ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἀντιστροφή τῶν ρόλων, ἀρχισε νὰ γράφῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μὲ τὸ καλύτερο ὕφος του, μὲ τὸ καλύτερο γράψι-μὸ του...

Ἐίχε γίνει ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς... τοῦ γραμματεῶς του !

Κι' ἔγραφε... ἔγραφε...

\*Ἀγάπη μου !

Τί εὐτυχία !... Τὸ ὄνειρό μας ἐπῆγε ὁσῶκα και ὁστά. Αὐτὴ τὴ στιγμή πὸ σοῦ γράφω εἶμαι και ἰδιαίτερος γραμματεὺς τὸν...

Ὁ Μπριωμόν τὸν παρκα-λοῦβοῦσε μ' ἕνα ὕφος θριάμ-βου, κουνώντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του σὸν νόταγε :

— «Μπράβο !... Ὡραῖα !...

Ἔξοχα !... Καλὰ τὰ γράφεις !... Γράφε... Γράφε...

Κι' ὁ Ντελόρμ ἔγραφε... ἔ-γραφε...

CHARLES FOLEY

## ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΕΜΑΤΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2045)

ρὸς και ξανθὸ κεφαλάκι τῆς κ. Μπελζεβίλ, πὸ ἔξαφριζε μὲσ' ἀπὸ τὰ στήνα.

Ἡ κ. ντὲ Μπελζεβίλ, πὸ ἦταν γυναίκα πεπειραμένη, εἶδε σ' αὐτὰ τὰ μάτια—πὸ ἦσαν πολὺ ὄρατα γιὰ μάτια χωρικοῦ—πὸς θά ἦταν ἄδύνατον νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί της...

— Μοναχά, ἐξακολούθησε ἐκείνης, εἶμαι ἄνθρωπος πὸ δέχομαι μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἐξίσταζε πρὸ ὀλίγου τί ν' ἀποφασίσω... Ἔσεῖς θά μὲ βγάλετε τώρα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μου. Λοιπὸν, τί λέτε και σεῖς ; Πρέπει νὰ πάω τὸ δεματί στὸν κ. ντὲ Μπελζεβίλ ἢ νὰ τὸ κρατήσω ;... Λοιπὸν, πῶστε μου, τί μὲ συμβουλεύετε ; Νὰ τὸ κρατήσω ;

— Ἄλλοιμονο ! ἀναστῆναξ ἡ νέα γυναίκα. Ἀγοῦ εἶστε τόσο ἀδυσώπητος, ἀφοῦ κιμιὰ πόσους, καμμιὰ ἰκεσία δὲν μπορεῖ νὰ σὰς συγκινήσῃ... τότε... τότε...

Ἄχ, ἦσαν πολὺ ὄρατα, ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ μάτια τοῦ χωρικοῦ, τὰ ὁποῖα τὴν κύτταζαν μὲ μιὰ φλόγα πὸς μεγάλωνε ὀλόντα...

—... Σὰς συμβουλεύω... ἔξακολούθησε ἡ κ. ντὲ Μπελζεβίλ.

Και τὰ δόντια του ἦσαν κατόλκενα μὲσ' στὸ ἔρσορδ και νεανι-κὸ στομά του.

—...Σὰς συμβουλεύω...

— Νὰ πάω τὸ δεματί στὸν πύργο ;... ρώτησε χαμογελῶ ντα ἐκείνος.

— Ὡ, ὄχι ! Ὅχι στὸν πύργο ! φώναξε ἐκείνη, κρῖνοντας γρή-γορα-γρήγορα τὸ κατακόκκινο μουτράκι της μέσα στὸ χρυσοῦ δεματί... Στὴν καλύτερα σου καλύτερα...

Κι' ἀναστῆναξε παθητικά.

CATULLE MENDES

## Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2032)

δὺ ἦταν ὑποχρεωμένους νὰ φορᾶν τὸ φράκο του και νὰ πη-γαλῆν στὶς δεξιώσεις. Φοβῆταν μήπως ἡ κακογλωσσία τοῦ σκοτώσῃ κ' αὐτὴ τὴν ἐπαγγελματικὴ του ἱκανότητα, ὅπως τοῦ σκότωσε και τὸν ἔρωτά του. Ἦταν σκλάβος ὄλων αὐτῶν τῶν γυναικῶν πὸς τ' ἄγαποῦσαν και πνίγονταν στὴν ἀγκα-λιά τους γιὰτὶ καταλάβαινε ὅτι κατὰ βάση τῆς περιφρονοῦ σε. Ὁ Τζιάκομο Λορένα εἶχε τιμωρηθῆ γιὰτὶ εἶχε παίξει μὲ τὸν ἔρωτα και δὲν γλύτωσε ἀπὸ τὸ μαρτύριο παρὰ μόνον τὸ βράδυ πὸς παντρεύθηκε τὴ γρηνα μαρκησία πὸς δὲν εἶχε τὴ δύναμη, λόγῳ τῆς ἡλικίας της, ὅστε νὰ τὸν ζηλέψῃ.

ARMANDO KΟΥΡΤΣΙΟ

## ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

## ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ καλλονὴ κ' ἡ ἀσχημία ἐξαφανίζονται ἐξ Ἰσου μὲ τις ρυτίδες τοῦ γήρατος : Ἡ καλλονὴ χάνεται κ' ἀσχημία κρῖβεται !

\*\*\*

Ἐποδέχεται κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τὰ ρου-χα πὸς φορᾶ και τὸν ἀπο-χαριετὰ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦ-μα πὸς εἶδειξε.

Φ ν ε λ ὸ ν

\*\*\*

Εἶμαι οἰκόνμος, ἀλλὰ δὲν μὸ ἀρέσουν οἱ στερήσεις.

Κ α π ὸ ς

\*\*\*

Μὴ δένεις ποτὲ τὴν καρδιά σου σὲ πράγματα περατικά.

Σ α α ὸ ἦ

\*\*\*

Ἡ χάρις εἶνε γιὰ τὸ σῶ-μα, ὅτι εἶνε ἡ καλαισθησία γιὰ τὸ πνεῦμα.

Λ ἄ Ρ ο σ φ ο υ κ ὼ

•ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ•  
ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ  
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

\*Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσοδαρικὸν δι' ἕν ἔτος	Ἀρχ. 200 ἢ	Ἐσοδαρικὸν Δολλάρια 6
Ἐξάμηνη	» 100 ἢ	Ἄμηνες » 7

και δι' ὄλην τὴν Ἀφρική και Βαλκάνικα Κοινὰ ἔτησια συνδρομὴ ὀλίγια 30  
Αἱ ἐπιστολαὶ και τὰ χρηματικά ἐμβόλαια δὲν ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν  
ἰδιοκτήτην τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7  
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Ἀρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἔγγραφὴν συνδρομητικῶν και διὰ τὴν  
κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency  
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ  
τοῦ κ. Κ. Καλαφατοῦλου